

b. pap endre
 daedalus terve

„égre íj, ha minden összetört”
 (Radnóti Miklós)

szökhettünk nemcsak tovább de megint
 új irányba és új tervet szőve
 hajósoknak magasból köszönve
 higgyék nekik két halhatatlan int
 és vagyunk az álmok folytatása
 a parti őrség későn már eszmél
 követ parittyá röpíthet felénk
 annyit kikkel ittunk és hiába
 utánunk nyeríthet bár a lovuk
 járjuk a véres történet végét
 előbb fejtve meg a szfinx rejtvényét
 és az aranyalmát ha elcsórtuk
 hoppon legszebb nő marad s homerosz
 ír az égre a szárnyunk víg eposzt

icarus terve

eleget falaztam had röpködjek
 jönni látni akarok és győzni
 a szelet ha csapom majd a nőknek
 cimborákkal mit fújok egy kő itt
 a labirintusnak a falában
 de iskolámban mely vetekszik majd
 az athéni akadémiával
 tanítványom lesz mind a színtiszta
 akháj míg a szkíta a lúd meg trák
 hű alattvalónk lesz vagy kihúlt por
 felettünk mi állhat az olümposz
 szárnyas hadunk csap rátok is perzsák
 s kavarhat majd amazon kard léggört
 vetünk követ mint isten az égből

Zsille Gábor

Haiku

félíg még tele
útszélre dobott flakon
újév hajnalán

ha két tekintet között
a senki földjén
reked egy mondat

hópehely sorsa
ahogy szélcsendben
egy friss húgytócsába hull

erdőnyi fa nőtt már ki
sok kedves holtam
csontjai közül

a tél halotti
leple alatt ugrásra
készek a sejtek

milyen lázasan
lótnak a hangyák
a nagy utazó sírján

kitapogatni
gyerekkorom szobrának
hófödte arcát

nevem melyik betűje
kopik meg előbb
a sírkövemen

a csenddel behavazott
tájba egy vonat
hoz majd olvadást

a kirakati
próbababának
szerelmet vall egy koldus

egy prostituált
arcán a púder
a szitáló esőben

e szenten itt az
ólomüveg ablakon
átragyog a fény

maga ugye pap
kérte a szajha
pedig pólóban mentem

ha minden könyvet
mit eddig kiolvastam
egy másra tennék

a szokott módon
ahogy még soha
olyan gyöngéden durván

analfabéta
írta valaki
a könyvtár kapujára

elmondom egy új versem
jelentette be
és csak hallgatott

ugyanaz a park
de a fák törzsén már más
az alkonyi fény

olvasni úgy lenne jó
mint a könyvlapra
hulló esőcsepp

a vegyesbolt lépcsőjén
minden egykori
vevő árnyéka

ahogy az élet
kertben felejtett könyvét
lapozza a szél

nárcisz bimbója
ősszel egy parkban
a hajnali fagy előtt

ha egyetlen napod sem
pergett volna le
tollvonás nélkül

mogyoróbokor
utolsó levelének
földet érése

a polc alvói
vásznas gerincük
a holdfényben felragyog

a som zamata
amit halála előtt
két nappal szedett

ez a legszebb park
mondta a vak nő
az eldobált szemét közt

elgázolt macska
merev szemében
egy másik kocsi fénye

hallom moco rog
látom a nyomát
maradjon titok a sün

kukába dobott
elévült naptár
lapján a keresztnevek

hajnali bolond
évekig vándoroltál
önmagad körül

takarodj innen
súgta fülemben
feltűnően kedvesen

rég holtak lábnyomai
egy szemétdombra
került szőnyegen

oly könnyen lépni
mintha nem utoljára
látnád e teret

Varga Melinda
költők asztala

a nap sárga farkát
békésen behúzta
heges arcú hold
bujálgodik
múzsacsókot hint a sarki csillag
s a sarki bódé zárja kapuit
rendes ember az esti mozit nézi
s beszívja a szoba savanyú szagát

a lokálban felgyúlnak a fények
mélyívű füstkanyar jelzi mit
le nem írt platón
s feledett catullus
söröskancsók szélén isteni nedű
kancsal bíborát fejt le a bor
röpködnek szerteszét
hosszú lábú nőknek
sikkos ritmusok
feltámad sírjából vagy négy horatius
s elvérzik búsán a réal

míg a szőke múzsákat
elviszi haza
piros mercedes
a költők hajóra szállnak
hazafele villamostengeren
kíséri őket ágyig
boksoló majmok kara
s pár törpezenekar

Azok a nők

Azok a nők kik
kölcsonkérik a könyveim
azok a nők kik beöltöznek arcomba
kiket ki kell kísérni a megállóig
mert félnek a sötétben
akikkel elmegyek a mosdóig
hogy megsúghassák titkaikat
akiknek végighallgatom
éjszakai álmaikat
nagyanyám álmoskönyvét tartva kezemben
akiknek valami mindig fáj
akikkel muszáj együtt sírnom
akik sose hallgatnak el
akiknek lelki életéről
regényt is írhatnék
akitől plüsskutyát kapok
karácsonyra
akik majd a meg
nem született gyerekeim
keresztanyái
azok a nők hol
vannak mikor
ki kellene venni
kezemből a vodkás poharat...

Kiss Anna

Csak a

világos
hajnalok
felejtik
mind a
bánatot,

kik múltó
álmot
fejtenek
sodródó, halk
beszéd
helyett,

csak a
világos
hajnalok,
csak a
világos
hajnalok,

a pókfonál,
a tollpihe,
míg
semmiből a
semmibe,
a pókfonál,
a tollpihe,

honnét már
látni
sem lehet
a szélbe
írt
történetet,

honnét már
látni
sem lehet,

csak a
világos
hajnalok
felejtik
mind a
bánatot,

kik múltó
álmot
fejtenek
sodródó, halk
beszéd
helyett,

csak a
világos
hajnalok,
csak a
világos
hajnalok,

csak a
világos
hajnalok,
csak a
világos
hajnalok,

míg
semmiből a
semmibe,
a pókfonál,
a tollpihe,

A pókfonál,
a tollpihe.

Ahogy

szélbe
fúl a világ,
dől, süvít
lenn ágra
az ág,

de a
szárnyak
észrevétlen
világoznak
fenn a
szélben,

elmosódnak
a
határok,
mint vízen
futó
világok,

mint vízen
futó
világok,
őszi bábok,
őszi
bábok,

de a
szárnyak
a sötétben,
az a pille
fenn az
égen,

az a pille
fenn az
égen,
menekül
hová a
szélben!